

РЕШЕНИЕ

№ 2233

гр. София, 24.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 02.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8938** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.104, ал.1 ЗДСл вр. чл.145 – 178 АПК.

Образувано е по искова молба на Е. И. М. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 102-103, чрез адв. Б. с искане да бъде осъдена АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ” да му заплати обезщетение общо в размер на 5 500 лв. на основание чл.104, ал.1 ЗДСл за период от 18.11.2009г. до 18.09.2010г., през който не е заемала държавна служба и за периода от 12.08.2010г. до възстановяването ѝ на работа, когато е получавала по-ниско възнаграждение. Твърди се в исковата молба, че служебното правоотношение на ищеца е прекратено със заповед № 8583 от 18.11.2009г. на директора на Агенция „Митници”, която е отменена с влязло в сила съдебно решение № 8131/06.09.2011г. по адм.д.№ 8746/2009г. по описа на ВАС, V отделение.

Ответникът Агенция „Митници” в писмен отговор на исковата молба от 24.11.2011 г. оспорва иска по размер. Претендира прихващане с изплатени обезщетения в размер на три брутни заплати на основание чл.106, ал.2 и ал.4 ЗДСл.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Със заповед № 8583 от 18.11.2009г. г. на директора на Агенция „Митници” е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката на основание чл.106, ал.1, т.2 ЗДСл на основание ПМС № 261/09 г. и утвърдено

длъжностно разписание на митница С. в сила от 17.11.2009 г. Със съдебно решение № 8131/06.09.2011г. по адм.д.№ 8746/2009г. по описа на ВАС, V отделение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Ответникът не оспорва, че в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл ищецът се е явил да заеме длъжността, която е заемал преди прекратяване на правоотношението, за което е издадена заповед №3169/05.07.2011г. на директор на Агенция „Митници” за възстановяване на ищцата на предишната ѝ длъжност. Със същата заповед на ищцата е определена основна месечна заплата в размер на 570 лв. и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време от 24% или 136,80 лв. месечно, или общо сума в размер на 706,80 лв.

Съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената на служителя brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. В съдебно заседание на 23.01.2012г. след констатация по оригиналите на представени от ищеца трудова и служебна книжки страните не спорят, че за релевантния период от 18.11.2009г. до 12.08.2010г. ищцата не е била трудово зает, като от 12.08.2010г. е започнала работа по трудово правоотношение в [фирма] с дата на прекратяване 01.09.2010г. и последващо отбелязване 01.09.2010г. постъпване на работа при същия работодател, но на друга длъжност с дата на прекратяване 01.02.2011г. Към писмения отговор на исковата молба ответникът е приложил три фиша за заплати за м. 10 и м.11. 2009г. и м.март 2010г., видно от които на ищцата е заплатено обезщетение по чл.106, ал.2 и ал.6 ЗДСл.

След извършена проверка по оригиналите на служебната и трудова книжка на ищеца, представени в съдебно заседание на 07.07.2011 г., съдът установи изпълнението на отрицателната предпоставка по чл.104, ал.1 ЗДСл – в част от посочения 10 месечен период от прекратяване на правоотношението, служителката не е била трудово зает, т.е. не е получавал доходи. За част от периода е налице и втората хипотеза, а именно служителката е получавала възнаграждение за друга в по-нисък размер, и следователно има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението за този период. Ето защо съдът приема, че е осъществен фактическия състав за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл - заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена с влязло в сила съдебно решение, с оглед на което на държавния служител следва да се присъди обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заемал държавна служба, но не за повече от 10 месеца, след като от нея се приспадне и възнаграждението, което е получавала в „И. А. м” в по-нисък размер. В случая, видно от приетото и неоспорено заключение на вещото лице размерът на обезщетението за претендиращия период, след приспадане на възнаграждението получено при друг работодател е в размер на 6 016,97 лв.

Касателно направеното от ответника възражение за прихващане с изплатеното на ищеца обезщетение с правно основание чл.106, ал.2 ЗДСл – две brutни месечни заплати общо в размер на 1 353 лв. и обезщетението по чл.106, ал.4 ЗДСл в размер на 676,50 лв., настоящата инстанция намира същото за неоснователно по следните съображения:

В Глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им правоотношение. Обезщетението по чл.104, ал.1 от закона представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителя е останал без работа поради незаконно уволнение.

Обезщетенията по чл. 106, ал.2 и ал.4 от ЗДСл не могат за се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, предвид на обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от закона компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител, преди да прекрати служебното му, правоотношение, а обезщетение по чл. 106, ал.2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконно уволнение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл. Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона.

По отношение претенцията за дължима законна лихва съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който предвижда при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, настоящият състав намира, че същата следва да бъде уважена и на ищеца да бъде присъдена лихва за забава върху главницата в размер на 6 016,97 лв. за периода от 13.10.2011г./датата на завеждане на иска/ до окончателното изплащане на сумата.

От изложеното до тук следва обоснования извод, че така предявения иск по чл.104, ал.1 ЗДСл следва да бъде уважен за размера от 6 016,97 лв.,ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

По изложените съображения, Административен съд София –град, I отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на Е. И. М. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 102-103, чрез адв. Б. сумата 6 016,97 лева (шест хиляди и шестнадесет лева и 97 стотинки), представляваща неизплатения размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител за периода от 18.11.2009г. до 18.09.2010г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: